

FLUARE DE CIREȘ

Revista Scolii cu clasele I - VIII Valea Glodului

An III, Numărul 2 (14), Octombrie 2010

Apare online pe site-ul www.scvaleagloduluisv.webs.com

Apare lunar pe data de 25

Din cuprins:

Ziua Educatorului

În fiecare an, pe data de 5 octombrie este sărbătorită Ziua Mondială a Educatorului - pagina 2

Sărbători religioase ale lunii octombrie

Sfânta Cuvioasă Parascheva și Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir sunt sărbătoriți pe data de 14, respectiv 26 Octombrie - pagina 3

Castelul Peleş

Cu siguranță, celebrul castel de la Sinaia, este unul dintre cele mai vizitate obiective turistice din România - pagina 4

Pe Valea Prahovei (II)

Articolul dedicat excursiei desfășurate în perioada 14 - 16 iunie 2010 pe Valea Prahovei - paginile 4 - 5

Ziua Armatei Române

Ostașii noștri își sărbătoresc ziua în fiecare an pe data de 25 Octombrie - pagina 6

Satul Valea Glodului

Începând cu acest număr, vom publica o serie de articole referitoare la satul nostru - Valea Glodului - pagina 6

Pagina celor curioși

Curiozități, articole și jocuri - pagina 7

Pe acoperțișul României... 15 iunie 2010, Sinaia, Cota 2000 - Foto: Florin Vîtu



Editată de Centrul de Documentare și Informare
al Scolii cu clasele I - VIII Valea Glodului

– FLOARE DE CIREȘ –

An III, Nr. 2 (14), Octombrie 2010

ISSN 2069 – 0576

Editată de CDI al Școlii cu clasele I-VIII
Valea Glodului

Colectivul de redacție:

Redactor-șef:

prof. Nusia Lazăr

Colaboratori:

pr. Nicolae Vrăjitoru, prof. Ioan Crăciun,
prof. Dănuț Olariu, Prof. Gheorghe
Secieriu

Redactori:

Bianca Loghin, Andreea Sumanariu,
Mădălina Popescu, Loredana Spătariu,
Diana Crăciun, Denisa Rusu.

Corectarea textelor:

prof. Lăcrămioara Pali

Tehnoredactarea:

prof. Florin Viu

Contact: sc_valeag@yahoo.com

„Floare de Cireș” înregistrată la Biblioteca Națională

„ Floare de Cireș ” a mai făcut încă
un pas spre maturitate.

Revista școlii cu clasele I – VIII a fost
înregistrată la începutul acestei luni
în arhiva Bibliotecii Naționale a
României.

Odată cu înregistrarea în arhivă,
revista noastră a primit și codul
 internațional pentru publicații
seriale (ISSN), destinat publicațiilor
seriale (reviste, ziare, anuare, cărți
care apar sub același nume și au o
durată de apariție nedeterminată.
Codul ISSN permite identificarea
titlului unei publicații în serie,
înregistrat sub o formă standardizată
numită “titlu cheie”.

ISSN = International Standard Serial
Number (Număr Internațional
Standardizat al Publicațiilor Seriale)

este un cod standardizat format din 8
caractere, dintre care 7 sunt cifre, iar
ultimul, având rol de control, este fie
cifră, fie X.

ISSN-ul este folosit pentru gestionarea
automatizată a publicațiilor seriale.
Este o cheie de acces și un mijloc de
control foarte sigur.

Pentru editori, el permite o
identificare rapidă a comenzii,
facilitează relațiile cu angrosiștii de
carte, librari și distribuitori.

Pentru biblioteci și centre de
documentare, el facilitează operațiile
de identificare, achiziții, împrumut și
schimb.

Pentru cercetători, bibliografi și cadre
didactice citarea titlurilor se poate face
cu mai multă certitudine, mai ales în
caz de omonimie.

Prof. Nusia Lazăr

5 Octombrie – Ziua Mondială a Educatorilor

În 1994, în data de 5 octombrie, UNESCO a inaugurat prima Zi Mondială a Educatorilor pentru a comemora semnarea, în anul 1966, a Recomandării făcute de UNESCO și Organizația Internațională a Muncii privind condițiile de muncă ale personalului didactic. Prin urmare, UNESCO a creat această zi pentru a atrage atenția anumitor guverne asupra condițiilor rele de muncă în care cadrele didactice își desfășoară activitatea, asupra salariilor mici ale acestora. În acest an, Ziua Mondială a Educatorilor va pune accentul pe necesitatea de a planifica o mână de lucru eficientă în domeniul învățământului, având în vedere deficitul de personal didactic calificat la nivel mondial.

De ce o zi consacrată cadrelor didactice - educatori, învățători sau profesori?

Pentru că ei contribuie în mod esențial la dezvoltarea unei țări, asigurând transmiterea de cunoștințe. Ei joacă, de asemenea, un rol civic de mare importanță, contribuind la păstrarea coeziunii sociale.

UNESCO a creat această zi pentru a atrage atenția anumitor guverne asupra condițiilor rele de muncă în care cadrele didactice își desfășoară activitatea, asupra salariilor mici ale acestora.

În această zi să le urăm învățătorilor și profesorilor noștri un sincer “LA MULȚI ANI !”, să le mulțumim pentru grija ce ne-o poartă, promițându-le că vom fi mai ascultători și vom învăța mai bine.

Așadar, în întreaga lume, această zi, sărbătorită în peste 200 de țări, este consacrată personalului didactic, celor care fac educația - educatori, învățători, profesori, denumirea ei fiind *World Teachers’ Day* în engleză sau *Journée Mondiale des Enseignants*, în franceză.

Denisa Rusu

Școala te face mare



**Dacă știi un copil
care nu merge la
grădiniță sau la
școală, ajută-l!**

SUNĂ LA

161111

Apel gratuit.

Fiecare copil în școală e responsabilitatea fiecăruia dintre noi!

Materiale preluate din ziarul Libertatea.

SĂRBĂTORI RELIGIOASE ALE LUNII OCTOMBRIE

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir

În calendarul creștin, la mijlocul toamnei, ne strălucește în amintirea tuturor chipul unui mare martir: **Sfântul Mare Mucenic Dimitrie** – unul dintre cei mai cunoscuți și cinstiți martiri ai Bisericii. Un om care a arătat că mai de preț decât poziția socială, averile sau funcțiile pe care le poate dobândi un om în această viață, este credința în Dumnezeu, râvna pentru viața veșnică în comuniune cu Dumnezeu. Iar Sfântul Dimitrie a arătat aceasta din plin. Numele său îndeamnă la respect, cinstire și la urmarea exemplului său extraordinar. Sfântul Dimitrie s-a născut și a trăit în cetatea Tesalonic (Grecia) pe la sfârșitul secolului al III-lea - începutul celui de-al IV-lea, în timpul împăraților Dioclețian și Maximian Galeriu (284-305) – cunoscuți în istorie pentru sângeroasele persecuții pe care le-au declanșat împotriva creștinilor. Ultima perioadă dinaintea Edictului de la Milano, prin care Constantin cel Mare a pus capăt persecuțiilor nedrepte, a fost una extrem de sângeroasă. Mii de creștini au suferit moarte martirică doar pentru „vina” de a fi mărturisit credința în Hristos. Și Sfântul Dimitrie a fost unul dintre aceștia. S-a născut într-o familie aleasă, a unui mare dregător din Tesalonic și a primit o educație aleasă. Credința creștină a primit-o în familia sa, crescând în respectul față de cele sfinte și față de semenii, în iubirea

învățăturilor creștine și a virtuților pe care Mântuitorul ne îndeamnă să le urmăm cu credință. A ajuns un tânăr înțelept, un model pentru mulți tineri din vremea sa, pentru calitățile sufletești cu care își împodobise viața. Pe plan social el a urcat în poziții înalte, tocmai datorită calităților sale deosebite, pentru care se făcuse admirat și prețuit de către cei din Tesalonic. Se știe despre Sfântul Dimitrie că a ajuns să fie o importantă căpetenie militară în Tesalonic, remarcat pentru seriozitatea și vitejia sa. Faptul că era creștin avea să fie adus la cunoștința împăratului Maximian de unii *binevoitori*, lucru ce a stârnit mânia acestuia. În timpul persecuțiilor, *proba* de credință față de împărat era să îi fie aduse jertfe la templu, ca unul ce se socotea *zeu în viață*. Cei care refuzau să jertfească pentru împărat, erau socotiți niște trădători, nesupuși împăratului, oameni periculoși pentru ordinea din Imperiul Roman.



Martiriul Sfântului Dimitrie avea să se petreacă atunci când însuși împăratul a trecut prin Tesalonic. În semn de omagiu și supunere, toate căpeteniile i s-au închinat și i-au adus jertfă la templu, ca un *zeu pe pământ*. Dimitrie a refuzat categoric acest lucru, ceea ce l-a mâniat rău pe Maximian. La porunca sa a fost

aruncat în temniță, în speranța că se va căi și va renunța la credința creștină. Știa că în fața pericolului morții, mulți oameni cedează și fac compromisuri. Nu știa însă ce fel de om era Dimitrie și cât de mult însemna pentru el credința în Hristos – Adevărul Împărat al acestei lumi. Pentru a-i înfricoșa până și pe cei mai curajoși dintre creștini, împăratul a organizat un *spectacol* sângeros în mijlocul Tesalonicului, punându-i pe creștinii pe care îi prinsese să se lupte cu un soldat fiores pe nume Lie. Mulți creștini au fost omorâți de crudul soldat. Unul dintre aceștia, pe nume Nestor, a mers la temnița unde era închis Dimitrie, cerându-i să se roage pentru el, căci se va lupta cu fioresul Lie. I-a cerut binecuvântarea celui ce pătimea pentru Hristos, pentru că recunoștea că este un om sfânt, un om al lui Dumnezeu. Dimitrie i-a zis doar atât: „*Și pe Lie vei birui și pe Hristos îl vei mărturisi!*”. Și Nestor avea să-l biruiască pe Lie, spre uimirea tuturor. Împăratul s-a înfuriat când a auzit că Dimitrie este cel ce l-a îndemnat pe Nestor și l-a încurajat prin binecuvântarea sa. Tânărului Nestor i s-a tăiat capul, iar Dimitrie a fost omorât, soldații străpungându-i trupul cu sulite. Amândoi și-au dat viața ca niște martiri, ca niște viteji ai lui Hristos. Trupul lui Dimitrie a fost luat și îngropat cu multă cinste de către creștini, așa cum se cuvenea unui erou ca el. Cu timpul, din mormântul său au început să curgă picuri de mir frumos mirositor, prin care s-au salvat multe minuni și vindecări, așa cum Dumnezeu lasă multe semne pentru adevărarea aleșilor Săi. De aceea Sfântul Mare Mucenic Dimitrie mai este cunoscut și ca *Izvorătorul de mir*.

Sfânta Cuvioasă Parascheva

Sfânta Parascheva este cea mai cunoscută dintre toți sfinții ale căror moaște se află în țara noastră. Generalizarea cultului Cuvioasei Parascheva a fost hotărâtă de către membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 1955. Tot atunci a fost stabilită și data de prăznuire a Sfintei Parascheva, pe 14 octombrie.



Cuvioasa Parascheva s-a născut în localitatea Epivat, Tracia, în prima jumătate a secolului al XI-lea. A părăsit de tânără casa părintească, intrând în monahism la o mănăstire din apropierea Constantinopolului. De aici a ajuns la Ierusalim, apoi în pustiu la Iordanului, într-o mănăstire de maici. Aici a rămas până la vârsta de 25 de ani. Revine în satul său natal, Epivat, unde va mai trăi încă doi ani. Adormită întru Domnul la numai 27 de ani, Cuvioasa Parascheva a fost înmormântată în părțile ei natale. După o vreme, în urma unei minunate vedenii, moaștele i-au fost aduse în Biserica Sfinții Apostoli din Kallicrateia. În anul 1238, la cererea lui Ioan Asan II, moaștele au fost aduse la Tîrnovo, unde Imperiul romano-bulgar al Asanestilor își avea capitala și reședința patriarhală. Când sultanul Baiazid a cucerit cetatea Tîrnovei, în anul 1393, moaștele au fost duse la Vidin, unde au stat 5 ani. Moaștele Cuvioasei Parascheva au ajuns în Moldova în data de 13 iunie 1641, datorită domnitorului Vasile Lupu. Ele au fost așezate cu mare fast în Biserica Sfinții Trei Ierarhi din Iași. Aici cinstitele moaște au rămas până în anul 1888, când au fost mutate în Catedrala Mitropolitană, loc în care se află și în ziua de astăzi

MINUNI ALE SFINTEI CUVIOASE PARASCHEVA

În seara de 26 decembrie 1888, după slujba vecerniei, din neatenție, a rămas nestinsă o lumânare din sfeșnicul de lângă racla cu moaștele Prea Cuvioasei. Peste noapte, sfeșnicul a ars, apoi focul s-a întins la catafalcul pe care se afla racla. Din cauza incendiului, s-a topit o parte din ferecăturile de argint ale raclei, dar moaștele, prin minune dumnezeiască, au rămas neatinsse.

Lupu Botez, un binecredincios din Fălțiceni, ajutat de alți credincioși, a construit o raclă nouă din lemn de chiparos, îmbrăcată cu ferecăături de argint. Așezate în noua raclă, moaștele Prea Cuvioasei au fost strămutate în Catedrala Mitropolitană.

Moaștele Cuvioasei Parascheva au părăsit Iașii în anul 1944 (când au fost duse sub escorta militară la București și au stat o vreme în Catedrala Patriarhală) și în 1947, când au fost scoase în lunga procesiune religioasă care s-a desfășurat mai întâi pe aria județului Iași, în mai și iunie, apoi de la un capăt la altul al Moldovei, în iulie și august, cu nădejdea că sfânta va pune capăt cumplitei secete abătute peste țară în acel an.

Rubrică realizată de Pr. Nicolae Vrajitoru

Castelul Peleş

Castelul Peleş din Sinaia, reședința de vară a regilor României, a fost construit la dorința regelui Carol I al României (1866 - 1914), după planurile arhitecților Johannes Schultz și Karel Liman, și a fost decorat de celebrii decoratori J. D. Heymann din Hamburg, August Bembé din Mainz și Bernhard Ludwig din Viena.



Statuia Regelui Carol I aflată în fața împunătorului castel

Castelul Peleş poate fi considerat cel mai important edificiu de tip istoric din România, având caracter de unicat și este, prin valoarea sa istorică și artistică, unul din cele mai importante monumente de acest fel din Europa celei de a doua jumătăți a secolului al XIX-lea.

Principele Carol I, ales domn al României în 1866, vizitează pentru prima dată Sinaia în luna august a acelui an, rămânând încântat de frumusețea respectivelor locuri. Pe vremea aceea, Sinaia era un mic sat de munte, numit Podul Neagului. Domnitorul hotărăște construirea unui castel într-un loc retras și pitoresc: Piatra Arsă. Câțiva ani mai târziu, în 1872, el cumpără terenul (1000 de pogoane), iar lucrările încep în 1873, sub conducerea arhitecților Johannes Schultz și Karel Liman. Mai întâi, lucrătorii au depus eforturi pentru a stăpâni elementele capricioase ale naturii, cum ar fi cursurile subterane de apă sau alunecările de teren. Celor 300 de muncitori care au lucrat aici le-au trebuit doi ani pentru terminarea amenajărilor; în tot acest timp, domnitorul a supravegheat personal, în detaliu, lucrările. În 1875 se pune piatra de temelie a castelului, sub care sunt îngropate câteva zeci de monede de aur de 20 de lei, primele monede românești cu chipul lui Carol I. În 1883 are loc inaugurarea oficială a Peleşului, pe care domnitorul l-a văzut ca pe un „sediul” al noii dinastii. Iar așezarea sa pe Valea Prahovei nu era întâmplătoare. Nu departe, la Predeal, era pe vremea aceea granița României cu Austro Ungaria. Însă, în viitor, după unirea Transilvaniei cu Vechiul Regat, castelul se va găsi chiar în inima țării. Peleşul va căpăta apoi o tot mai mare importanță, devenind reședința de vară a familiei regale române, care petrecea aici destul de multă vreme, de obicei din mai

până în noiembrie. Aici s-au ținut importante întruniri politice, cum au fost Consiliile de Coroană din 1914 (când s-a hotărât neutralitatea României din primul război mondial, care tocmai începuse) și 1925.

Castelul a găzduit multe personalități ale vremii, scriitori, muzicieni, dar și regi și regine. Cea mai importantă vizită a fost aceea a bătrânului împărat al Austro-Ungariei, Franz Joseph, în 1896. Acesta a făcut o mulțime de fotografii cu acel prilej, fiind impresionat de frumusețea și bogăția castelului. În 1906 se aștepta o nouă vizită a împăratului, cu ocazia sărbătoririi a 40 de ani de domnie a regelui Carol I. Cu acest prilej a fost amenajat la castel apartamentul imperial, însă vizita lui Franz Joseph nu a mai avut loc.

Chiar după inaugurarea sa din 1883, Peleşul va mai suferi modificări, extinzându-se mereu. La forma actuală se ajunge abia în 1914 (anul morții regelui Carol I). Castelul are 160 de camere și mai multe intrări și scări interioare. Turnul central măsoară nu mai puțin de 66 de metri înălțime. Pe lângă Peleşul propriu-zis, în zonă au mai fost înălțate încă două construcții mai mici, Pelișorul și Foișorul.



Castelul Peleş, Sinaia

Peleşul are și o sală de teatru, cu o mică scenă și 60 de locuri, plus loja regală. Castelul avea dotări foarte moderne pentru epoca în care a fost construit. De exemplu, plafonul de sticlă al holului de onoare este mobil, putând fi acționat de un motor electric. Încă din 1883, castelul are încălzire centrală.

Pe lângă castel au fost construite Pelișorul, Corpul de Gardă, Economatul, Casa de Vânătoare Foișor, Grajdurile, Uzina Electrică și Vila Șipot. Până la terminarea castelului (1883), Regele Carol I și Regina Elisabeta, au locuit la casa de vânătoare, terminată înaintea castelului. Datorită uzinei electrice proprii, Peleşul a fost primul castel electrificat din Europa.

Peleşul a avut o importanță deosebită pentru istoria țării noastre. Aici s-a născut, în 1893, viitorul rege Carol al II-lea (1930 - 1940), primul rege al dinastiei născut pe pământ românesc și primul botezat în religia ortodoxă. În 1921, la Foișor, s-a născut fiul său, regele Mihai I. În 1921, are loc la Peleş, nunta principesei Ileana, una dintre surorile lui Carol al II-lea, la care participă o mulțime de personalități ale vremii, inclusiv Nicolae Iorga. Doi ani mai târziu au loc serbările semicentenarului castelului Peleş (50 de ani de la începerea lucrărilor).

Castelul va rămâne reședință a familiei regale până în 1948, când este confiscat de regimul comunist. În 1953 Peleşul va deveni muzeu, dar trebuie spus ca el putea fi vizitat, încă de pe vremea regelui Carol I. În 1990, și Pelișorul este deschis publicului spre vizitare.

Un calcul sumar arată că între 1875 și 1914 s-au cheltuit la Peleş peste 16 milioane de lei-aur.

Holul de Onoare este grandios, cu lambriuri din lemn de nuc, tapetate cu basoreliefuri și statuete. Plafonul mobil din sticlă, acționat cu ajutorul unui motor electric sau printr-un sistem manual, era un element de surpriză pentru vizitatorii regelui, care puteau să admire seninul cerului în nopțile de vară. A fost finalizat complet abia în 1911, sub îndrumarea lui Karel Liman.

Biblioteca regală îi atrage în special pe cei pasionați de cărți rare, având coperti din piele și gravate cu litere de aur. Chiar și pentru cei mai puțin familiarizați cu universul cărților, există un punct de atracție: ușa secretă, o cale de acces în spatele unui raft cu cărți, prin care regele se putea refugia în diverse încăperi ale Castelului.

Sălile de arme, amenajate în perioada anilor 1903 - 1906, adăpostesc peste 4000 de piese europene și orientale din secolele XIV - XVII. Cele mai prețioase sunt considerate armurile germane din secolele XVI - XVII și o armură completă pentru cal și cavaler, unică în România.



Castelul Peleş – Sala Armelor

Sala de muzică a devenit salon de serate muzicale la dorința reginei Elisabeta. Mobilierul de aici a fost primit în dar de la maharajahul de Kapurtala. **Sala Florentină**, denumită și Marele Salon, impresionează prin plafonul sculptat în lemn de tei, aurit, cele două mari candelabre și decorațiunile în stilul neorenașterii italiene.

Sala Maură este opera arhitectului Charles Lecomte du Nouy, având elemente hispano-maure, cu o fântână din marmură de Carrara, copie după o piesă din Cairo.

Sala de teatru are 60 de locuri și loja regală, fiind decorată în stilul Ludovic al XIV-lea.

La etajul I se află **Sala de Concerte**, amenajată în 1906, în care se găsesc un clavecin executat la Anvers în 1621, un pian cu coadă verticală Bluthner și o orgă Rieger cu două claviaturi.

Apartamentul Imperial a fost amenajat tot în 1906 cu ocazia vizitei împăratului Austro-Ungariei, Franz Josef I, invitat la aniversarea a 40 de ani de domnie ai regelui Carol I.

Andreea Sumanariu

Pe Valea Prahovei (II)

După o noapte în care mai mult ne-am hârjnit, a urmat o zi pe cât de frumoasă, pe atât de aglomerată.

Dimineața devreme, ne-a încântat privirile superbul peisaj al celor două vârfuri ale masivului Bucegi – Caraiman și Coștila – ce se bucurau parcă de un răsărit de soare cum numai în Bușteni poți vedea. Pe vârful Caraiman, Crucea Eroilor, de care am pomenit și în numărul trecut, a fost vedeta „ședinței foto”, realizate de către domnii profesori Vatamanu și Viu la care s-au alăturat și câțiva dintre noi.



**Vedeta ședinței foto:
Crucea Eroilor**

După ce am luat micul dejun, ne-am imbarcat în autocar pentru a pleca spre primul obiectiv turistic ce urma să-l vizităm astăzi: castelul Peleş din Sinaia.

După un drum de un sfert de oră am ajuns la Sinaia, e drept, puțin mai devreme, întrucât castelul urma să se deschidă la ora 11.00. Am profitat totuși de ocazie și ne-am plimbat un pic prin parcurile din cochetul oraș.



În parcul castelului Peleş

Ajunși apoi în complexul de la Castelul Peleş, am rămas impresionați de măreția și grandoarea clădirii, unul dintre cele mai vizitate obiective turistice din România. Acest lucru a reieșit și din prețul biletelor, cei mai mulți dintre noi vizitând doar Parterul. Dintre cele peste 160 de camere pe care le are impunătorul castel, am vizitat

și noi Holul de Onoare, Sala Armelor, Biblioteca Regală, Sala Maură, Sala Florentină, Sala de Muzică și multe altele.

Chiar în Holul de Onoare, ne-a impresionat cupola acționată electric, ornată cu frumoase vitralii.



Cupola Sălii de Onoare

După o oră de vizită, timpul în care a durat scurta noastră vizită, ne-am despărțit de colegii care au plecat să viziteze și Etajul I, iar noi ne-am retras în parcul din fața castelului, în care se află numeroase alei, fântâni arteziene și statui. În acel parc, străjuiește statuia regelui Carol I, „ctitorul” acestui grandios edificiu.



În parcul din fața castelului

În timpul în care am stat și am admirat frumosul parc, domnii profesori Viu și Vatamanu ne-au îndreptat atenția spre următorul obiectiv: cota 1400, loc în care avea să urcăm cu telecabina.



Cu ochii după Cota 1400...

Am urcat însă cu autocarul, drumul spre hotelul aflat la 1400 de metri deasupra nivelului mării prezentându-se în condiții bune.

Ajunși aici, am admirat orașul aflat în vale. Am făcut câteva poze după care ne-am imbarcat

în telecabina spre acoperișul Sinaiei și al României: Cota 2000.



În telecabină...

Drumul nu a durat mai mult de 10 minute, dar experiența a fost unică și total diferită celei cu telescaunul din Maramureș din anul trecut. Viteza de circulație a telecabinei este mult mai mare, de asemenea și înălțimea la care se află firele este mai mare. Peisajul ce se desfășura în jurul „cuștii zburătoare” era superb, văile, pădurile și pajiștile ce se succedau fiind sălbătice și spectaculoase.



La Cota 2000

Ajunși aici, ne-am răcorit un pic, deoarece în oraș erau peste 30°C, în timp ce aici ne bucuram de cele numai 16°C, la care se adăuga și o adiere plăcută de vânt... Aici totul părea pustiu, doar în preajma cabanei de aici fiind ceva mai multă animație. Frumosul oraș în care am început ziua era acum o pată albă într-o mare verde, datorată pădurilor...



O pată albă într-o mare verde

Mai aveam încă multe de văzut, căci ziua încă nu se terminase...

(va urma...)

Loredana Spătariu

25 OCTOMBRIE ZIUA ARMATEI ROMÂNE

Moment simbolic în istoria poporului român, înscris în calendarul sărbătorilor noastre de suflet, ziua de 25 Octombrie este Ziua armatei române, o zi de glorie și de cinstire pentru eroismul și jertfele prin care, de-a lungul vremii, oștirea noastră și-a îngemănat faptele de arme cu soarta neamului românesc, îndeplinindu-și misiunea nobilă de a apăra unitatea națională și integritatea teritorială a statului român.

La 25 octombrie 1944, glorioasa armata română elibera ultima localitate românească de sub ocupație străină: orașul Carei. Prin lupte grele și sângeroase și fapte de eroism, armata română a reîntregit Transilvania străbună, leagănul națiunii și civilizației românești, din al cărui trup fusese răpită partea de nord-vest prin odiosul dictat de la Viena. Acțiunile militare purtate de armata română în bătălia pentru Ardeal alcătuiesc



Monumentul Eroilor Armatei Române de la Carei

un drum glorios, soldat pe pământul transilvan cu numeroase jertfe. Mii de militari din cadrul Armatei a IV-a, comandată de bravul general Dăscălescu, și trupele armatei I ale neînfricatului general Atanasie au căzut vitejește în luptele sângeroase de la Sfântu Gheorghe, Târgu Mureș, Oarba de Mureș, Păuliș, Turda, Cluj-Napoca, Oradea, Satu Mare și Carei, în total peste 50.000 de oameni (morți și răniți).

Odată cu încheierea acțiunii de eliberare a teritoriului patriei, după 25 octombrie 1944 armata română a participat, alături de armata sovietică, în lupta pentru eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei.

Prof. Ioan Crăciun

Prin Valea Glodului...

Meșteri, locuri, tradiții... (I)

FÂNTÂNA DE LA BISERICĂ

Construită în imediata vecinătate a bisericii și școlii din localitatea Valea Glodului, este o fântână construită de meșterii din localitate, care folosesc gresia extrasă din dealul Deleni, care se prezintă sub formă de lespezi, dură fără concrețiuni calcaroase. Meseria de fântânar a fost transmisă din generație în generație, fiecare meșter având un stil propriu în arta zidirii pietrelor în diametrul săpării fântânii, alegerea materialului lemnos pentru tălpi și dispunerea acestora față de izvor. Fântâna de la biserică are 10 m adâncime, apa este foarte rece vara. Este construită prin anii 1950. Suprastructura fântânii a fost renovată și o parte construită în anul 1981 (ghizelele și foisorul) odată cu construcția clopotniței bisericii, construită de asemeni din aceeași gresie și meșteri pietrari din localitate, având aproximativ 20m înălțime, la inițiativa preotului paroh de la acea vreme Petru Irimescu de loc din satul Pleșești actualmente paroh în satul Rădășeni județul Suceava. Fântâna este sursa de apă pentru credincioșii care participă la slujbele și pomenirile religioase, precum și pentru elevii școlii. Este prima fântână care se sfințește de Bobotează. Foisorul este realizat de meșterii lemnari din zonă, prezintă motive florale tăiate în lemn și este acoperită cu draniță.



Arta construirii fântânilor este foarte răspândită în localitatea Valea Glodului, meșterii vechi având un număr de peste 300 de fântâni construite fiecare în diverse locații din zonă, fiind cunoscuți pentru priceperea și tehnicile inedite pe care le folosesc. Dintre meșterii fântânari aș aminti pe Pavel Constantin, Pavel Vasile, Nechifor Gheorghe și maestrul pietrar din localitatea Giurgești MAFTEI VASILE care a învățat lucrul cu piatra în anii tinereții când a fost ucenic la o echipă de meșteri italieni în perioada construirii reședinței de vară a familiei de boieri MAVRODIN, locație cunoscută sub denumirea de Castelul de la Vulturești, și care a deprins tehnicile de lucru ale italienilor, care, așa cum istoria ne-o demonstrează, stăpânesc tehnica construcțiilor cu materiale naturale încă din antichitate; apeductele, viaductele și celebra construcție Colosseum fiind mărturia vie a priceperii acestui popor.

(va urma)

Prof. Dănuț Olariu

PRIN PĂDURILE BÂNTUITE DE... HAIDUCI (I)

Se știe că în perioada interbelică, un număr însemnat de gospodari din Valea Glodului deținea mici suprafețe de pădure, cumpărate – fie din patrimoniul silvic al statului, fie de la marii proprietari de păduri din această zonă. Din proprietățile lor, oamenii își asigurau o parte din lemnul de foc necesar încălzirii locuințelor, ca și lemnul pentru unele construcții gospodărești. În timpul iernii, când se deschideau parchete de exploatare în pădurile statului sau ale marilor proprietari – sătenii își puteau completa necesarul de material lemnos, lucrând în respectivele parchete.

Prin anii '30, în rândul locuitorilor din Valea Glodului, se vorbea tot mai mult despre niște întâmplări ciudate care ar avea loc chiar în zona împădurită „ Pleșa Mare ”, ca și în pădurea învecinată „ Pleșa Mică ”, aparținând tot de Cantonul silvic comunal.

Cu deosebire, în această din urmă zonă împădurită se deschideau, în fiecare iarnă, parchete de exploatare a lemnului de foc și de construcție. Și tot în perimetrul acestei păduri se afla o formațiune de stânci nisipoase, ce se întindeau pe o lungime de jumătate de kilometru, având înălțimi cuprinse între 20 – până la 25 de metri. Denumirea de „ Pietrărie ”, a formațiunii se potrivea de minune locului, mai ales că dădea impresia unui „ zid de cetate ”. Iar deasupra stâncilor, crescuseră copaci falnici, având parcă menirea să ascundă „ zidul ” și ceea ce se petrecea în preajmă.

Cum era și firească, toată această zonă, provoca „ interesul ” copiilor curioși, care se tot ațineau pe acolo, stârniți, probabil și de poveștile tainice despre care se vorbea în sat: cum că niște haiduci, constituiți în „ ceată ”, bântuiau încă prin aceste locuri.

În cele din urmă, o întâmplare dintre cele mai ciudate s-a și petrecut, într-un miez de iarnă, din anii premergători izbucnirii celui de-al doilea război mondial...

Ca un preambul al întregii istorii, vom consemna, pe scurt, cele povestite de domnul Petru P. Crăciun – care descrie în următorii termeni, câteva momente care i-au marcat copilăria:

„ Pentru noi, băiețandrii de atunci, cam neastâmpărați și curioși nevoie mare, „ Pietrăria ” era un punct de mare atracție; voiam să știm cât mai multe despre ceea ce se presupunea că se petrece acolo. Fiind eu băiatul cel mai mare din familie, eram trimis de părinții mei cu vitele la păscut prin poienile pădurii Pleșa. Așa se face că, într-o dimineață, devreme, m-am nimerit prin apropierea stâncilor de la „Pietrărie ”. Nu mică mi-a fost mirarea când am observat acolo, la poalele stâncilor, urmele unui foc ce fusese făcut în cursul nopții trecute. Dovada clară – erau resturile de lemne arse, împrăștiate în jurul unei vetre improvizate. În plus, în jurul aceleiași „ vetre ” cu tăciuni arși, erau aruncate oase de la hălciile de carne friptă pe jăraticul încins; iar puțin

mai încolo, se puteau vedea „ paturi ” din frunze presate, semn că pe ele, în noaptea respectivă, dormiseră mai multe persoane.

Total nedumerit, l-am căutat pe domnul Ranchel, pădurarul și șeful cantonului silvic – pentru a-i afla părerea despre cele petrecute acolo. Am venit împreună cu el la „ fața locului ” și am ascultat cu mare atenție explicațiile pădurarului, căruia îi cerusem să-mi spună ce crede el despre „ musafirii ” care au poposit acolo peste noapte ”.

„ – De ceva vreme – prin această zonă apar mereu „ urme ” clare ale unor asemenea ” tabere de noapte ”, m-a lămurit domnul Ranchel, arătând că știe prea bine că „ pe acolo încă mai bântuie o ceată de haiduci ”. În mod sigur, aici, lângă stâncile de la „ Pietrărie ” a poposit, s-a ospătat și a înnoptat o asemenea ceată, probabil ultima din câte multe care or fi fost cândva. Îi cunosc bine pe unii dintre cei care compun respectiva ceată: Unul este temutul haiduc Pantelimon, un altul este Croitoru, de loc chiar din Valea Glodului; cât despre alții om vedea cine or mai fi. Dar să nu-ți fie teamă de ei, pentru că au de-a face numai cu boierii din satele noastre și cu jandarmii care-i tot urmăresc. Se spune că iau de la acești bogați și dau la săraci; așadar se consideră prieteni ai celor necăjiți. Acești „ lotri ” – cum li se mai spune; află din vreme, prin iscoadele lor, când anume urmează să treacă „ îmibuiații ” prin apropierea „ măsuței de piatră a lui Pantelimon ” – ce se găsește foarte aproape de drumul ce duce înspre Arghireș și, mai departe spre Fălticeni. Iar haiducii îi urmăresc pe boieri să vadă dacă au depus „ obolul ” cerut pe măsuta de piatră, constând din cel puțin doi curcani fripți, mai multe pâini și cozonaci, o damigeană sau un butoiș cu vin, precum și vre-o pungă-două de bănuți de aur sau argint. Dacă „ pretențiile ” nu le-au fost îndeplinite, „ călătorii ” pot avea necazuri: trăsura le rămâne fără roți, bagajele „ vămuite ”, și se pot alege și cu vreo bătaie zdravănă, așa cum s-a și întâmplat în câteva ocazii ” – și-a încheiat explicațiile pădurarului.

Cele spuse de șeful Cantonului silvic, mi-au stârnit și mai mult curiozitatea de a cunoaște mai îndeaproape fapte ale haiducilor. Auzisem și eu câte ceva despre Nicolaie Croitoru, din sat de la noi : acesta nu prea era de găsit, nici când îl căuta directorul școlii, domnul Țibulcă, pentru a-l determina să-și oblige fetele lui să nu mai absenteze de la cursuri.

Curiozitatea avea să-mi fie satisfăcută ceva mai târziu, când am putut afla – de la unchiul meu, Vasile Crăciun, fratele tatei – despre apariția în pădurile „ Pleșa ” – a unui alt haiduc faimos, cunoscut sub numele de „ Coroi ”. Întâmplarea povestită mie de unchiul Vasile, a avut loc pe când era și el copil. Mi-a îngăduit să o repovestesc și eu, cu condiția să-i dau crezare că nu inventează nimic din cele întâmplătoare...

(va urma)

Prof. Gheorghe Secrieriu



Pagina celor curioși

Curiozități din Limba Română

*Cel mai lung cuvânt din limba română este pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză. Acesta conține nu mai puțin de 44 de caractere.

* Electroglotospectrografie (termen medical, 25 caractere) este cel mai lung cuvânt cuprins în DEX și înseamnă: "Metodă de stabilire a compoziției armonice a semnalelor vorbirii prin analiza impulsurilor obținute cu electroglotograf"

* Acioaiei (pop. *obiect realizat din aliaj, tinichea, cuțit*) este cel mai lung cuvânt (8 litere) românesc care conține o singură consoană.

* Cacofonia semnaleză o eroare de stil în vorbire caracterizată de alăturarea nepotrivită a unor sunete care, rostite, distrag atenția ascultătorului. Cacofonice sunt și expresii ca "la latitudine", "pe pervaz", "am ameliorat" etc. , nu doar clasicele "ca cartea", "cu curaj" etc. Cuvântul este de proveniență grecească: "kakos = rău, urât" și "phone = sunet".

* Limba română este singura limbă romanică în care articolul hotărît este enclitic (se află la sfârșitul substantivului)?

* Bildungsromanesc (din ger. bildungsroman) este cel mai lung cuvânt (16 caractere) care conține o singură dată cele 5 vocale principale ale limbii române (a, e, i, o, u).

* Cuvântul autoînsământările este cel mai lung cuvânt (17 litere) care conține toate cele 8 vocale ale limbii române: a, ă, â, e, i, î, o, u.

Diana Crăciun

Știați că...

*

rechinul-balena este cel mai mare peste din lume? Acesta masoara aproximativ 16 metri la maturitate în timp ce la naștere pot atinge chiar și 60 de centimetri. Totodată, ei pot trăi chiar și peste 100 de ani!



*

Cel mai bătrân cal din lume, denumit "Bătrânul Billy", a trăit 62 de ani? Cartea Recordurilor păstrează performanța celui mai bătrân ponei cunoscut: a trăit 56 de ani și se numea Sugar Puff. De regulă, caii trăiesc aproximativ 25-26 de ani.

*

Aproximativ 90% dintre canarii crescători ca animale de companie sunt infectați cu diverse tipuri de căpuse? Dintre toți acești paraziți, cei mai periculoși sunt cei care se instalează în căile respiratorii ale păsărilor: pot provoca moartea prin sufocare în cazul infestărilor masive.

Bianca Loghin

Bondarii și matematica

Bondarii rezolvă rapid o problemă complicată de matematică. Asta în timp ce computerele procesează zile în șir pentru aflarea soluției. Cercetătorii britanici de la universitățile Royal Holloway și Queen Mary din Londra au descoperit că bondarii zboară pe cel mai scurt drum dintre flori chiar dacă le găsesc într-o ordine diferită. Cu alte cuvinte, rezolvă problema comis voiajorului fără ajutorul ... computerului ci numai pe baza creierului care nu e mai mare ca o sămânță de gazon.

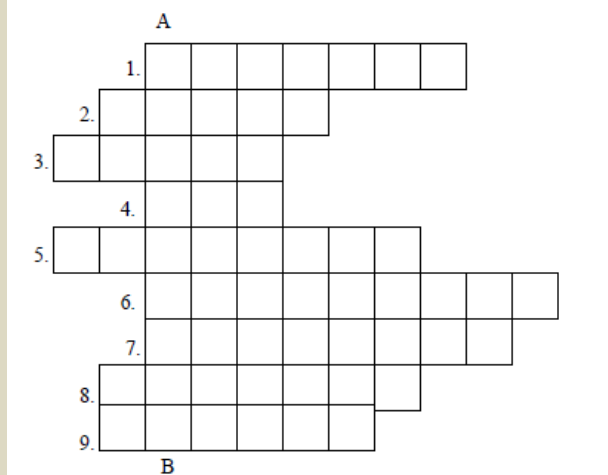


Problema comis voiajor constă în găsirea celui mai scurt drum care îi permite să treacă prin toate localitățile din traseul său. Computerele rezolvă chestiunea prin compararea lungimii tuturor posibilelor rute și alegerea celei mai scurte.

Stilul nostru de viață se bazează în zilele noastre pe tot felul de rețele, fie că e vorba traficul rutier, de traseul informațiilor pe web sau de lanțuri de aprovizionare pentru afaceri. Înțelegerea modului în care aceste albine rezolvă problema cu ajutorul unui creier foarte mic, prezintă potențial pentru îmbunătățirea managementului zilnic al acestor rețele fără a mai fi nevoie de mult timp de procesare.

Mădălina Popescu

REBUSUL EDIȚIEI - IGIENA



Completând corect pe orizontală, veți obține pe verticala AB denumirea bunului cel mai de preț al omului.

1. Unde nu intrăîn casă, intră doctorul pe ușă.
2. Face... clăbuci.
3. sănătoasă în corp sănătos.
4. Necesară vieții, dar și curățeniei.
5. Se găsesc mai ales în fructe și legume (importante pentru sănătatea noastră).
6. Dușmanul prafului (aparat casnic).
7. Casă a gunoaielor.
8. Obiect pentru curățarea dinților.
9. Bun pentru spălarea părului.

Propus de învă. Raluca Coruț



CASCADA URLĂTOAREA – POIANA ȚAPULUI, 15 Iunie 2010. FOTO: FLORIN VIU